

— ali celo bolj. Zakaj nisi ostal pri njej? Ti je bilo res tako težko živeti? Kaj so ti storili — povej!

Sicer pa, zdaj ti lahko prišepnem, da si storil prav. Tu zunaj je tako sivo in hladno.

Kmalu bo zima, veš.

Ne morem vreči prsti nate, Mitja.

Dež

Dež pada v tišino. Odgrnem zaveso, da bom z njim. Sama sem v sobi, premagana od dolgega dneva.

Dež pada onemoglo. Kaplje ne vedo druga za drugo, čeprav jih žene vse po isti poti.

Tišina, ki ne daje in ne jemlje ničesar. Pušča me samo, čeprav bi bila raje kaplja, da bi mogla padati z drugimi. Toda ne, padam sama.

Medla cestna svetilka kaže pot proti domu — vedremu fantu na kolesu, ki se negotovo vozi preko luž in objestno žvižga. Rada bi mu videla v obraz. Morda ima na čelu zlepljene lase in gleda zrdelo in pijano v svet. Bila bi ga vesela, kakršen je že. Življenje o polnoči na robu mesta. Nekaj, kjer je kljub majavemu kolesu sigurno. Nekaj, kar pozna svojo pot domov.

Rekli so mi, naj zapiram okno. V okolici se skriva lopov, ki ga iščejo miličniki. Ne vem, kaj je zagrešil. Nehote mislim nanj. Morda je zdaj, ko dežuje, nekje pod kozolcem ali se stiska pod kak napušč. Ubogi lopov! Uboga para! Pogrešil je, kazni ne bo ušel. Veter tiho šumi med dežjem, kot da se pogovarja z menoj. Ne, ne morem se pogovarjati. Zebe me. Glas v noči ne more vrniti mene. Nekje sem se izgubila.

Ulica

Tiho in vdano sem oblekla debel pulover in obula pletene nogavice v zimske čevlje. Pozna jesen je bila in noč bom prebila na ulici.

Sobica je bila pospravljena, postelja vsa sveža, postlana za prijetno noč. Privzdignila sem pregrinjalo. Najina postelja. Pol leta sem bila tu srečna. Fraza, takšen stavek, pa vendar... Verjela sem, da tega ne bo tako kmalu konec. Ljubila sem človeka, ne slučaj. Zaradi njega sem končno uspela pozabiti onega, ki je umrl tudi zame, umrl brez bolečin. Ostal je samo ta človek. Njegova ljubezen.